

ganste paa sit eget Ansvar, i Henhold til den Bemyndigelse, han nu har, i Henhold til den nu bestaaende Lov. Det er ganste klart for mig, at den næstforrige Indenrigsminister kunde ikke gaae ind paa Forpligtelser med Hensyn til Pengemidler, som faldt efter den Tid, da den Lov var udløben, som gav ham Bemyndigelsen, thi det maa fornuftigvis antages, at han kun kunde indgaae Forpligtelser med Hensyn til Penge, som faldt i den Tid, da han havde Dispositionsret.

Indenrigsministeren ad interim: Maa jeg bemærke, at jeg har paa ingen Maade studt noget Ansvar fra mig. Jeg har slet ikke bedet om nogen Bemyndigelse, saa jeg haaber, at den ærede Landsstingsmand vil slette det ud for mit Vedkommende. Jeg skal nok staae til Ansvar, naar og hvor det forlanges, for mine Handlinger.

Christensen: Det er blot to Bemærkninger, som jeg vil gjøre i Anledning af, hvad den ærede Minister før yttrede. Den første er den, at den antydede Lov er bleven forelagt idag efter dette Mødes Begyndelse, og jeg har derfor vistnok været i min Ret, naar jeg har kaldt den ubekjendt for os. Den anden Bemærkning er den, at naar den ærede Minister har udtalt sig meget stærkt om, hvad han meente, der paa laa Landsstinget og en Landsstingsmand i deres Ytringer om dette Forhold, saa er hans Udtalelse og hans Mening i et Tilfælde som dette paa ingen Maade en Lov, og i alt Fald paa ingen Maade nogen Lov, som jeg vil underkaste mig.

Indenrigsministeren ad interim: Turde jeg blot gjøre den lille Bemærkning, at den ærede Landsstingsmand, der først havde Ordet idag, berørte adskillige Punkter, som jeg ikke nærmere skal gaae ind paa, sørend det viser sig, hvorvidt de maatte foranledige Endringsforslag. Hvad eet Punkt angaaer, nemlig at Noget var blevet strøget, fordi det var forlangt som en Hovedreparation og af Udvalget erklæret for at være en Vedligeholdelsesag, medens Contoen bærer Navn saavel af Hovedreparation som af Vedligeholdelse, skal jeg bemærke, at der

dog findes en lille Misforstaaelse Sted. Det betragtes nemlig som en fast Sum, der er givet til Vedligeholdelse, og hvormed man skal kunne komme ud af det, medens Hovedreparationen er Noget, der særligt bliver bevilget. Nu opstaaer der naturligvis Grændsestridigheder imellem Ministeriet og Udvalget om, hvad der skal henhøre under Hovedreparation, og hvad der hører under Vedligeholdelse, thi naar man ikke anseer Arbeidet for i og for sig hensigtsmæssigt eller gavnligt, saa kan man sige: Der behøves ingen særlig Sum dertil, det skal gaae af de aarlige Vedligeholdelsesudgifter; men naar det saaledes beklæres ikke at være en Hovedreparation, men en Vedligeholdelse, saa følger deraf, at Contoen nedfattes.

Lehmann: Det lader til, at man ikke vil gaae ind paa en videre Drøftelse af de administrative Retsprinciper, som jeg tillob mig i Begyndelsen af denne Forhandling at paapege, og derfor har jeg ikke unbladt at henlede det høitærede Things Opmærksomhed paa den meget forunderlige og svævende Maade, hvorpaa man har filllet sig ligeoverfor disse Bemærkninger. Den ærede 5te Landsstingsmand for 2den Dreds (Christensen) erklærede udtrykkelig, at det var godt nok med de correcte Midler, der vare hjemlede i Lovgivningen; men at det i enkelte Tilfælde kunde være hensigtsmæssigt at gaae andre og simplere Veie. Det er hans egne Ord, thi jeg medstrebte dem strax. Men det var det, jeg henlede Opmærksomheden paa, at om det end kunde være en simplere Maade at komme til Maalet paa ved at faae et tilstrækkeligt Antal Stemmer over en saadan Sætning i Finantsloven, vilde det ikke være tilstrækkeligt, naar det ikke var et correct Mittel, og naar det ikke var hjemlet i Lovgivningen. Et af de Spørgsmaal, der kan opfattes — er det, hvorvidt der er begaaet et Retsbrud. Men ved correcte og i Lovgivningen hjemlede Midler at faae afgjort, hvorvidt et Retsbrud er begaaet, er ved at gjøre det til en Rets sag og den Æneste, der med Retskraft kan besvare det, er Rigsretten. Det nytter ikke, om den ærede Landsstingsmand om end med nok saa dybt følt Alvor udtrykker sin Mening, især